

คิดอย่างนักสังคมนิยม แต่พูดอย่างนักเสรีนิยม

Liberal Talk, Realist Thinking¹

John J. Mearsheimer²

แปลโดย น.ท.นิธิ วิทยารัฐ

แนวคิดเสรีนิยม (liberalism) และ แนวคิดสังคมนิยม (realism) เป็นแนวคิดหลักที่ฝังอยู่ในทฤษฎีที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ การโต้แย้งทางปัญญาระหว่างนักวิชาการที่ศึกษาด้านนี้ ล้วนดำเนินไปบนความแตกต่างทางความคิดระหว่างเสรีนิยมกับสังคมนิยม หรือความแตกต่างทางกระบวนทรรศน์ภายในแนวคิดเดียวกัน ของสองแนวคิดดังกล่าว

แนวคิดเสรีนิยม

เสรีนิยมแบบดั้งเดิมมีรากเหง้ามาตั้งแต่ยุคแห่งการแสวงหาความรู้แจ้งทางปัญญา (Enlightenment)³ ในยุโรป เมื่อสมัยศตวรรษที่ ๑๘ เมื่อบรรดานักปราชญ์และผู้นำทางการเมือง ต่างมีความรู้สึกอย่างแรงกล้าว่า การใช้เหตุผลสามารถทำให้โลกดีขึ้นได้ ด้วยเหตุนี้ นักเสรีนิยมจึงโน้มเอียงไปในทางตั้งความหวังว่า สามารถสร้างโลกที่ปลอดภัยและมีสันติภาพมากกว่าเดิม นักเสรีนิยมทั้งหมดเชื่อว่า ความเป็นไปได้ที่จะลดสาเหตุของสงคราม และเพิ่มพูนความเจริญรุ่งเรืองระหว่างประเทศ ด้วยเหตุนี้ บางครั้งเราจึงมักเรียกนักทฤษฎีเชิงเสรีนิยมทั้งหลายว่า เป็นยูโทเปีย (utopian :นักคิดฝันถึงโลกที่สงบสุข) หรือ นักอุดมคติ (idealist)

การมองการเมืองระหว่างประเทศไปในด้านดีของนักเสรีนิยม มีพื้นฐานมาจากความเชื่อหลัก ๓ ประการ ซึ่งเป็นที่ยอมรับร่วมกันในบรรดาทฤษฎีเกือบทั้งหมดในแนวทางนี้

ความเชื่อแรก คือ รัฐเป็นตัวแสดงหลักในการเมืองระหว่างประเทศ

ความเชื่อที่สอง คือ รัฐมีคุณลักษณะภายในที่แตกต่างกัน และความแตกต่างเหล่านี้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของรัฐ ยิ่งกว่านั้น นักเสรีนิยมมักจะเห็นว่า คุณลักษณะภายในรัฐบางประการ (เช่น ความเป็นประชาธิปไตย) นำซึ่งชนกว่าคุณลักษณะอันอื่น (เช่น ความเป็นเผด็จการ) ดังนั้น สำหรับนักเสรีนิยมแล้ว ในระบบการเมืองระหว่างประเทศจึงมีทั้ง ‘รัฐที่ดี’ และ ‘รัฐที่เลว’ รัฐที่ดีจะดำเนินนโยบายที่ร่วมมือกับรัฐอื่น ๆ และแทบจะไม่เคยก่อสงครามขึ้นมาก่อน ในขณะที่รัฐที่เลวมักก่อความขัดแย้งกับรัฐอื่น และชอบใช้กำลังเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ ด้วยเหตุนี้ ภัยเจตนาไปสู่สันติภาพโลก คือ การเพิ่มจำนวนรัฐที่ดีให้มากขึ้นเรื่อย ๆ

¹ บทความต้นฉบับมาจาก University of Chicago Magazine, February 2002 issue, pp. 24-28

² จอห์น เมียร์สไฮเมอร์ (John J. Mearsheimer) เป็นศาสตราจารย์ประจำคณะรัฐศาสตร์ และผู้อำนวยการโครงการศึกษานโยบายความมั่นคงระหว่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยชิคาโก

³ ยุคแห่งการแสวงหาความรู้แจ้งทางปัญญา (Enlightenment) หมายถึง ยุคที่ปรัชญาตะวันตกเริ่มเปลี่ยนแนวทางมาใช้หลักการคิดอย่างมีเหตุผล แทนการเชื่อฟังคำสอนจากคริสตจักรนิกายโรมันคาทอลิกที่มุ่งเน้นแต่ให้คนเชื่อฟังโดยไม่ต้องคิด ยุคนี้เริ่มก่อตัวในยุโรป เมื่อกลางคริสต์ศตวรรษที่ ๑๗ นับเป็นจุดเริ่มของความรุ่งเรืองในการแสวงหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์

ความเชื่อที่สาม คือ ปัจจัยเรื่องการเมืองอำนาจส่งผลน้อยมากต่อพฤติกรรมของรัฐที่ดี ปัจจัยด้านการเมืองและเศรษฐกิจส่งผลมากกว่าต่อพฤติกรรมของรัฐเหล่านี้ แม้ว่าแต่ละทฤษฎีจะมีรูปแบบในการวัดกำลังอำนาจแตกต่างกันไป แต่สำหรับรัฐที่เลวแล้ว จะแสดงพฤติกรรมที่เกิดจากความต้องการแสวงหาอำนาจบนการเอาเปรียบรัฐอื่น ในโลกอุดมคติของนักเสรีนิยม จะมีแต่รัฐที่ดี ซึ่งทำให้ปัจจัยเรื่องอำนาจ ไม่มีผลใด ๆ ต่อพฤติกรรมของรัฐ

แนวคิดสังคมนิยม

แนวคิดที่ตรงข้ามกับเสรีนิยม คือ แนวคิดสังคมนิยม ซึ่งมองการเมืองระหว่างประเทศไปในแง่ร้าย นักสังคมนิยม ขอมรับกับแนวคิดการสร้างโลกที่มีแต่สันติสุข แต่เห็นว่าไม่ใช่สิ่งที่จะทำได้ง่ายในโลกที่เต็มไปด้วยการแข่งขันและสงคราม อี. เฮช. คาร์ร (E.H. Carr)⁴ ได้เขียนอธิบายแนวคิดสังคมนิยมไว้ว่า “เน้นความแข็งแกร่งที่ไม่มีใครต้านทานได้ของกำลังอำนาจที่มีอยู่จริง และ คุณลักษณะอันแน่นอนของแนวโน้มนโยบายการณที่ดำรงอยู่ และต้องย้ำว่า ปัญหาที่ขุดเยียมที่สุด คือ การทำให้สอดคล้อง และยกระดับตัวเองให้สูงขึ้น ท่ามกลางกำลังอำนาจ และ แนวโน้มที่มีอยู่ดังกล่าว”

การมองความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไปในแง่ลบ มีพื้นฐานมาจากความเชื่อหลัก ๓ ประการ

ความเชื่อแรก นักสังคมนิยมเชื่อเหมือนกับนักเสรีนิยมที่ว่า รัฐเป็นตัวแสดงหลักในการเมืองโลก แต่สำหรับนักสังคมนิยมจะเน้นไปที่รัฐมหาอำนาจ เพราะรัฐพวกนี้ครอบงำและเป็นผู้กำหนดการเมืองระหว่างประเทศและยังก่อสงครามใหญ่ได้

ความเชื่อที่สอง คือ พฤติกรรมของรัฐมหาอำนาจได้รับอิทธิพลส่วนใหญ่จากสภาวะแวดล้อมภายนอก ไม่ได้มาจากคุณลักษณะภายในรัฐ เนื่องจากรัฐทุกรัฐล้วนอยู่ภายในโครงสร้างของระบบระหว่างประเทศ ดังนั้น โครงสร้างของระบบระหว่างประเทศจึงมีอิทธิพลสำคัญต่อการกำหนดนโยบายต่างประเทศของแต่ละรัฐ นักสังคมนิยมจะไม่ลากเส้นแบ่งชัดเจนระหว่าง “รัฐที่ดี” กับ “รัฐที่เลว” เพราะรัฐมหาอำนาจทุกรัฐต่างกระทำการต่างๆ บนพื้นฐานเหตุผลเดียวกัน โดยไม่สำคัญว่า รัฐเหล่านั้นจะมีขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม ระบบการเมืองอย่างไร หรือใครเป็นผู้บริหารรัฐบาล ดังนั้น มันจึงยากที่จะใช้ความดี-เลว แยกความแตกต่างระหว่างรัฐทั้งหลาย แต่รัฐทั้งหลายแตกต่างกันในเชิงอำนาจว่าใครมีมากกว่าใคร ซึ่งเราอาจเปรียบรัฐมหาอำนาจทั้งหลาย เหมือนดังลูกบิลเลียดที่มีสีเหมือนกัน แต่มีขนาดต่างกัน

ความเชื่อที่สาม คือ รัฐทั้งหลายถูกครอบงำด้วยความคิดเกี่ยวกับเรื่องอำนาจ และต่างแข่งขันกับรัฐอื่น ๆ เพื่อแสวงหาอำนาจ การแข่งขันดังกล่าวบางครั้งนำไปสู่สงคราม ซึ่งถูกพิจารณาว่าเป็นหนทางของรัฐที่ยอมรับได้ คาร์ล วอน คลอส์วิทซ์ (Carl von Clausewitz)⁵ ได้เคยเขียนไว้ว่า “สงครามเป็นเครื่องมืออีกอันหนึ่งที่ใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง” การแข่งขันเพื่อแสวงหาอำนาจ เป็นไปใน

⁴ อี.เฮช. คาร์ร (Edward Hallett Carr หรือ E. H. Carr) เป็นนักคิดแนวสังคมนิยมชาวอังกฤษ ผลงานที่มีชื่อเสียงด้านนี้ คือ หนังสือ Twenty Years' Crisis ที่ตีพิมพ์ในช่วงก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ เพียงเล็กน้อย

⁵ คาร์ล วอน คลอส์วิทซ์ (Carl von Clausewitz) นักคิดทางทหารชาวปรัสเซีย (เยอรมัน) ที่มีชื่อเสียงแห่งคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ งานเขียนสำคัญ คือ On Wars

ลักษณะมีผู้ได้ทั้งหมดและเสียทั้งหมด (zero-sum) ซึ่งบางครั้งรุนแรง และไม่สามารถให้อภัยกันได้ รัฐอาจร่วมมือกันได้ในบางโอกาส แต่โดยรากฐานแล้ว รัฐทั้งหลายต่างมีผลประโยชน์ขัดกัน

แม้ว่าบรรดาทฤษฎีสัจนิยมแต่ละทฤษฎี จะกล่าวถึงอำนาจในมุมมองที่ต่างกันไป แต่มีอยู่ ๒ ทฤษฎีที่อยู่เหนือทฤษฎีอื่น ๆ คือ ทฤษฎีที่ว่าสัจนิยมมาจากธรรมชาติมนุษย์ (human nature realism) ซึ่งหนังสือที่อธิบายถึงเรื่องนี้ คือ Politics among Nations (การเมืองระหว่างชาติทั้งหลาย) ของ ฮันส์ มอแกนทอร์ (Hans Morgenthau) ตีพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๔๘ และอีกทฤษฎีหนึ่งที่อธิบายแนวคิดสัจนิยมเชิงป้องกันตัว (defensive realism) คือ ทฤษฎีการเมืองระหว่างประเทศ (Theory of International Politics) ของ เคนเนธ วอลทซ์ (Kenneth Waltz) ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๗๙ ทฤษฎีทั้งสองนี้โดดเด่นและจุดประเด็นการโต้เถียงมากกว่าทฤษฎีสัจนิยมอื่น ๆ เพราะได้อธิบายเหตุผลว่า ทำไมรัฐต้องแสวงหาอำนาจ โดยมีเรื่องราวอธิบายสาเหตุการแข่งขันกันด้านความมั่นคง และแต่ละเรื่องราวเปิดช่องให้มีการโต้แย้งว่า อำนาจขนาดไหนที่รัฐต้องการ

ทฤษฎีที่ว่าสัจนิยมมาจากธรรมชาติของมนุษย์ (human nature realism) หรือที่บางครั้งเรียกว่า “สัจนิยมแบบคลาสสิก” (classical realism) ได้ครอบงำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๑๙๔๐ เมื่องานเขียนของมอแกนทอร์ เริ่มเป็นที่สนใจของผู้คนจำนวนมากจนถึงต้นทศวรรษที่ ๑๙๗๐ ทฤษฎีนี้ตั้งอยู่บนสมมุติฐานง่าย ๆ ว่า รัฐถูกนำโดยมนุษย์ผู้ซึ่งมี “ความกระหายอำนาจ” (will to power) ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด จึงทำให้รัฐมีความต้องการอำนาจอย่างไม่รู้จักพอ ซึ่งนั่นหมายถึงการที่รัฐหาทางที่จะรุกรานและครอบงำรัฐอื่นอยู่ตลอดเวลา ทำให้ทุกรัฐล้วนมีสัญชาตญาณของสัตว์ป่า (animus dominandi) ในทฤษฎีนี้ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างรัฐที่ก้าวร้าวมากกับรัฐที่ก้าวร่ววน้อย และไม่มีที่ว่างสำหรับเปิดช่องให้รัฐอยู่ร่วมกันได้โดยมีสถานะทางอำนาจ (status quo) ที่แตกต่างกัน ทฤษฎีสัจนิยมแบบคลาสสิกเห็นว่า ระบบระหว่างประเทศเป็นสภาวะอนาธิปไตย (anarchy) คือ ไม่มีรัฐบาลกลางที่มีอำนาจควบคุมประเทศมหาอำนาจได้ สภาวะดังกล่าวทำให้รัฐแต่ละรัฐต้องกังวลกับการถ่วงดุลอำนาจ (balance of power) แต่การกังวลกับเรื่องถ่วงดุลอำนาจเป็นแรงขับเคลื่อนอันดับรองต่อพฤติกรรมของรัฐ แรงขับเคลื่อนหลักต่อพฤติกรรมรัฐในการเมืองระหว่างประเทศ คือ ความกระหายอำนาจ ซึ่งมันได้ผลักดันให้รัฐทั้งหลายพยายามก้าวไปอยู่ในสถานะที่สูงสุดกว่ารัฐอื่น ๆ

ทฤษฎีสัจนิยมเชิงป้องกันตัว (defensive realism) หรือที่มักถูกเรียกกันว่า “สัจนิยมเชิงโครงสร้าง” (structural realism) เป็นที่รู้จักในปลายทศวรรษ ๑๙๗๐ เมื่อ เคนเนธ วอลทซ์ เขียนอธิบายทฤษฎีนี้ไว้ในหนังสือทฤษฎีการเมืองระหว่างประเทศ ทฤษฎีนี้มีข้อแตกต่างจากทฤษฎีสัจนิยมคลาสสิกของมอแกนทอร์ตรงสมมุติฐานที่ ทฤษฎีสัจนิยมคลาสสิกตั้งไว้ว่าความกระหายอำนาจเป็นแรงขับที่ทำให้รัฐแสดงพฤติกรรมออกมา แต่ทฤษฎีสัจนิยมเชิงโครงสร้าง ตั้งสมมุติฐานว่า ความต้องการอยู่รอดเป็นแรงขับที่ทำให้รัฐแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งพฤติกรรมทั้งหมดของรัฐเป็นไปเพื่อแสวงหาความมั่นคง โครงสร้างของระบบการเมืองระหว่างประเทศผลักดันให้รัฐมหาอำนาจต้องระมัดระวังในเรื่องดุลอำนาจ โดยเฉพาะเมื่อ

โครงสร้างระบบระหว่างประเทศเป็นอนาธิปไตย (anarchy)⁶ ด้วยแล้ว ยิ่งผลักดันให้รัฐต้องแข่งขันกันเพื่อแสวงหาอำนาจ เพราะอำนาจเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดที่จะทำให้รัฐนั้นอยู่รอด ในขณะที่ทฤษฎีของมอร์แกนทอร์ระบุว่าธรรมชาติของมนุษย์เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการแข่งขันด้านความมั่นคงระหว่างรัฐ แต่ในทฤษฎีของวอลทซ์ ได้ระบุว่า ความเป็นอนาธิปไตยเป็นสาเหตุดังกล่าวแทน

อย่างไรก็ตาม วอลทซ์ไม่ได้เน้นย้ำว่าระบบระหว่างประเทศแบบอนาธิปไตยมีส่วนทำให้ประเทศมหาอำนาจมีเหตุผลที่ดีในการรุกรานประเทศอื่นเพื่อเพิ่มพูนอำนาจของตน ยิ่งกว่านั้น เขาให้ความเห็นในมุมมองที่แตกต่างไปว่า ระบบอนาธิปไตยกระตุ้นให้รัฐมีพฤติกรรมเชิงรักษาคุณแห่งอำนาจมากกว่าทำลายคุณแห่งอำนาจ โดยเขียนว่า “สิ่งแรกที่รัฐกังวล คือ การรักษาตำแหน่งของตนในระบบ” ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับที่นักทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แรนดัล ชเวลเลอร์ (Randall Schweller) เขียนไว้ว่า “ความยึดมั่นในสถานะทางอำนาจ” (a status quo bias)

วอลทซ์ตั้งข้อสังเกตว่า รัฐเกิดแรงจูงใจที่จะเพิ่มพูนอำนาจ เมื่อคู่แข่งของตนเกิดพลาดพลั้งเสียหาย และนั่นเป็นสามัญสำนึกทางยุทธศาสตร์ที่ดีเมื่อกระทำการดังกล่าวในเวลาที่ถูกต้อง แต่เขาไม่ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมในข้อสังเกตดังกล่าว ในทางตรงข้าม เขาเน้นย้ำว่า เมื่อชาติมหาอำนาจแสดงความก้าวร้าวชาติที่ตกเป็นเหยื่อมักสร้างคุณอำนาจเพื่อต่อต้าน และขัดขวางความพยายามของชาติที่ต้องการเพิ่มอำนาจ หรือถ่วงดุลการคุกคามจากคู่ปรับ ยิ่งไปกว่านั้น วอลทซ์เน้นย้ำว่า ชาติมหาอำนาจจะต้องระมัดระวังที่จะไม่แสวงหาอำนาจมากเกินไป เพราะอำนาจที่มากเกินไปนั้น จะทำให้ชาติอื่น ๆ รวมกำลังกันต่อต้าน

มุมมองของวอลทซ์ต่อสาเหตุของสงคราม ไม่ได้ลงลึกมากนัก โดยเฉพาะเขาไม่ได้แนะนำว่า รัฐสามารถหาผลประโยชน์สำคัญได้จากการก่อสงคราม ที่จริงแล้ว เขากล่าวเล็กน้อยเกี่ยวกับสาเหตุของสงคราม นอกเสียจากให้ความเห็นว่า สงครามโดยรวมแล้วเป็นผลมาจากความไม่แน่นอน และการคิดคำนวณที่ผิดพลาด หรืออีกนัยหนึ่ง รัฐจะไม่ก่อสงคราม ถ้าหากรัฐมีข้อมูลที่ดีกว่าเดิม

ผู้เขียนบทความนี้ (John J. Mearsheimer) เสนอทฤษฎีอีกบทหนึ่ง คือ สัจนิยมเชิงรุกราน (offensive realism) ซึ่งมองว่า รัฐมหาอำนาจมีความกังวลกับความอยู่รอดของตนใน โลกซึ่งไม่มีหน่วยงานใดมาปกป้องตนจากชาติอื่นได้ รัฐทุกรัฐจะตระหนักได้ทันทีว่า อำนาจเท่านั้นที่จะทำให้อยู่รอด สัจนิยมเชิงรุกรานแตกต่างกับสัจนิยมเชิงป้องกันตัวของวอลทซ์ ตรงการตอบคำถามว่า อำนาจมากขนาดไหนที่รัฐต้องการ สำหรับสัจนิยมเชิงป้องกันตัวแล้ว ระบบระหว่างประเทศทำให้รัฐมีแรงจูงใจเพียงเล็กน้อยที่จะเพิ่มพูนอำนาจ ในขณะที่ผลักดันให้รัฐแสวงหาทางที่จะรักษาคุณอำนาจที่มีอยู่เดิมไว้มากกว่า หรืออีกนัยหนึ่ง รัฐมีเป้าหมายหลักอยู่ที่การรักษาอำนาจมากกว่าเพิ่มพูนอำนาจ ในขณะที่สัจนิยมเชิงรุกราน เชื่อว่าการรักษาสถานะทางอำนาจแทบจะไม่พบในการเมืองโลก เพราะวาระบบระหว่างประเทศสร้างแรงจูงใจอย่างมหาศาลให้รัฐพยายามเพิ่มพูนอำนาจบนความเสียหายของคู่แข่ง และหาประโยชน์ในสถานการณ์ที่มี

⁶ อนาธิปไตย (anarchy) คือ สภาวะที่ไม่มีรัฐบาล หรือกฎเกณฑ์ใดๆ มาควบคุมคนในสังคมได้ กฎที่ใช้จึงเป็นกฎแห่งป่า ที่ทุกคนต้องต่อสู้กับทุกคน เพื่อเอาตัวรอด ผู้แข็งแกร่งกว่าสามารถกดขี่ข่มเหงคนอ่อนแอกว่าได้

โอกาสได้มากกว่าเสีย หรืออีกนัยหนึ่ง จุดมุ่งหมายสูงสุดของรัฐคือ การครองความเป็นจ้าว (hagemon) ในระบบระหว่างประเทศ

ทั้งสังคมนิยมเชิงรุกรานและสังคมนิยมคลาสสิก ต่างมีมุมมองร่วมกันว่า ชาตินิยมอำนาจมีความกระหายอำนาจอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ข้อแตกต่างสำคัญระหว่างสองแนวคิดนี้ คือ สังคมนิยมเชิงรุกรานได้ปฏิเสธข้ออ้างของมอร์แกนทอร์ที่ว่า รัฐมีธรรมชาติแบบบุคลิกภาพของมนุษย์ Type A (หรือมีความกระหายอำนาจโดยสันดาน) ในทางตรงกันข้าม สังคมนิยมเชิงรุกราน เชื่อว่าระบบระหว่างประเทศเป็นตัวบังคับให้รัฐต้องเพิ่มพูนอำนาจเชิงเปรียบเทียบของตน เพราะฉะนั้นเป็นหนทางที่เหมาะสมที่สุดที่จะเพิ่มความปลอดภัยของรัฐ หรืออีกนัยหนึ่ง ความต้องการอยู่รอดเป็นตัวก่อให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว รัฐแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวไม่ใช่เพราะว่ารัฐมีธรรมชาติเช่นนั้น หรือมีแรงขับเคลื่อนภายในให้ครอบงำรัฐอื่น แต่เพราะว่ารัฐต้องแสวงหาอำนาจมากขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสการอยู่รอดของตน

บางทีข้อความที่กระชับที่สุดสำหรับอธิบาย สังคมนิยมเชิงรุกราน คือ สิ่งที่เขียนไว้ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ โดย จี. โลวส์ ดิกคินสัน (G. Lowes Dickinson) นักวิชาการชาวอังกฤษผู้สนับสนุนการก่อตั้งสันนิบาตชาติ (League of Nations)⁷ ซึ่งในหนังสือ The European Anarchy (ระบบอนาธิปไตยในยุโรป) ของเขาได้เขียนไว้ว่า สาเหตุรากเหง้าของสงครามโลกครั้งที่ ๑ “ไม่ใช่เยอรมนี หรือชาติมหาอำนาจอื่น ๆ แต่คือระบอบอนาธิปไตยในยุโรป” เพราะเป็นตัวสร้างแรงจูงใจอย่างมหาศาลให้รัฐ “กระทำการให้ได้มาซึ่งความเป็นสวัสดุดเหนือรัฐอื่น ๆ เพื่อความมั่นคงของตนและการครอบงำรัฐอื่น”

ทฤษฎีสังคมนิยมอาจมีคุณสมบัติตรงที่สามารถอธิบายการเมืองโลกตามความเป็นจริง และสามารถนำทฤษฎีมาเป็นแนวทางสำหรับการกำหนดนโยบายต่างประเทศ แต่ทฤษฎีนี้ไม่เป็นที่ชื่นชอบในหมู่นักคิดของโลกตะวันตก เพราะสาระหลักที่ทฤษฎีสื่อออกมานั้น ทำให้รัฐทั้งหลายมีเหตุผลที่ดีในการแสวงหาอำนาจอย่างเห็นแก่ตัว มันยากที่จะนึกภาพถึงนักการเมืองสมัยใหม่ (ในโลกตะวันตก) ที่เรียกร้องอย่างเปิดเผยให้ประชาชนต่อสู้และยอมตายเพื่อเพิ่มพูนอำนาจให้กับรัฐ ไม่มีผู้นำในยุโรปหรือสหรัฐอเมริกาคนไหนพูดสิ่งดังกล่าวต่อประชาชนในระหว่างสงครามโลกหรือสงครามเย็น ประชาชนแทบทั้งหมดชื่นชอบที่จะคิดถึงการต่อสู้ระหว่างรัฐของตนกับรัฐคู่แข่งในลักษณะการต่อสู้ระหว่างความดีกับความชั่ว ในฐานะที่ประเทศของตนเป็นฝ่ายดี และข้าศึกเป็นฝ่ายเลว ด้วยเหตุนี้ นักการเมืองจึงนำเสนอสงครามต่อประชาชนในลักษณะของภารกิจทางศีลธรรมอันศักดิ์สิทธิ์ หรือเพื่ออุดมการณ์อันสูงส่ง แทนที่จะเปิดเผยตรง ๆ ว่าเป็นการทำสงครามเพื่อแสวงหาอำนาจ ดังนั้น ทฤษฎีสังคมนิยมจึงยากที่จะนำมาขายต่อประชาชนได้

⁷ สันนิบาตชาติ (League of Nations) เป็นองค์การระหว่างประเทศในช่วงปี ค.ศ.๑๙๑๘ - ๑๙๔๖ ก่อตั้งขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ ยุติลง จากแนวคิดของประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน ของสหรัฐอเมริกา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการเกิดสงคราม แต่รัฐสภาสหรัฐฯ กลับไม่ยอมให้สหรัฐฯ เข้าร่วมสันนิบาตชาติ เพราะยังยึดมั่นกับหลักการมอนโร ที่เน้นให้สหรัฐฯ แยกตัวจากยุโรป สันนิบาตชาติไม่ประสบความสำเร็จในการสร้างสันติภาพ จนเป็นผลให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ปัจจุบันสหประชาชาติได้รับมอบองค์กรและหน่วยงานหลายหน่วยงานจากสันนิบาตชาติมาดำเนินการ

คณอเมริกัันกับแนวคิดสังคมนิยมและแนวคิดเสรีนิยม

คณอเมริกัันก่อนข้างจะรังเกียจแนวคิดเรื่องคูลแห่งอำนาจ เหล่าประธานาธิบดีสหรัฐฯ ที่มีวาทศิลป์ดีในช่วงคริสตศวรรษที่ ๒๐ ต่างกล่าวโจมตีความคิดสังคมนิยม ประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson)⁸ เป็นตัวอย่างที่มีชื่อเสียงที่สุด จากสุนทรพจน์ที่จับใจผู้ฟังในการต่อต้านระบบการเมืองแบบคูลแห่งอำนาจในช่วงสงครามและหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ ซึ่งเหล่าผู้ที่นิยมความคิดของวิลสัน ยังคงเผยแพร่ความคิดนี้อยู่เสมอ ตัวอย่างต่อมา คือ ประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดีลาโน รูสเวลท์ (Franklin Delano Roosevelt) ผู้ซึ่งประกาศในช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ ๒ ว่า “ในโลกอนาคต การใช้อำนาจอย่างไม่ถูกต้องชอบธรรมหรือที่เข้าใจกันในความหมายว่า ‘การเมืองคือเรื่องแสวงหาอำนาจ’ จะต้องไม่เป็นปัจจัยที่มาควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ” ตัวอย่างเมื่อเร็วนี้ ๆ คือ ประธานาธิบดีบิล คลินตัน (Bill Clinton) เสนอความคิดคล้ายคลึงกันว่า “ในโลกที่ความเป็นเสรี ไม่ใช่ความเป็นเผด็จการ กำลังเดินหน้า สิ่งอันน่าหายน่ออย่างเรื่องแสวงหาอำนาจทางการเมือง ย่อมไม่ถูกนำมาขบคิด เพราะมันเป็นสิ่งชั่วร้ายสำหรับยุคใหม่ที่จะมาถึง” คลินตันพูดทำนองเดียวกันเมื่อปกป้องนโยบายการขยายตัวของนาโต้ในปี ค.ศ.๑๙๙๗ โดยแก้ออกกล่าวหาที่ว่านโยบายดังกล่าวอาจเป็นการโคดเคียวรัสเซียขึ้น เป็นการตั้งข้อกล่าวหาบนความเชื่อที่ผิดพลาด ที่ว่า “การเมืองที่วางอยู่บนความคิดเรื่องการขยายอาณาเขตของรัฐมหาอำนาจอย่างที่เคยเกิดขึ้นในคริสตศวรรษที่ ๒๐ จะเข้าครอบงำการเมืองในในคริสตศวรรษที่ ๒๑ ด้วย” คลินตันยังเน้นย้ำความเชื่อของตนว่า “ความรู้แจ้งในผลประโยชน์แห่งตนเอง อย่างเช่น การแบ่งปันค่านิยมซึ่งกันและกัน จะชักนำให้ประเทศทั้งหลายนิยามความยิ่งใหญ่ของตนไปในทางสร้างสรรค์มากกว่าเดิม.....และจะชักนำเราไปสู่ความร่วมมือกัน”

คณอเมริกัันมีแนวโน้มที่จะตั้งตนเป็นศัตรูกับทฤษฎีสังคมนิยม เพราะว่ามันขัดกับค่านิยมพื้นฐานที่คณอเมริกัันยึดถือ ทฤษฎีสังคมนิยมมีจุดยืนที่ตรงข้ามกับมุมมองของคณอเมริกัันที่มีต่อพวกเขาเองและต่อโลกกว้าง กล่าวโดยเฉพาแล้ว ความคิดเชิงสังคมนิยมนับเป็นคู่ปรับกับสามัญสำนึกเชิงศีลธรรมและการมองโลกในด้านดีที่แพร่หลายในสังคมอเมริกััน ในขณะที่ทฤษฎีเสรีนิยมเข้ากันได้อย่างลงตัวกับค่านิยมของสังคมอเมริกััน จึงไม่น่าแปลกใจที่วาทกรรมว่าด้วยนโยบายต่างประเทศในสหรัฐฯ มักมีถ้อยคำที่ดูเหมือนกับจะลอกมาจากเลคเชอร์ในห้องเรียนวิชาทฤษฎีเสรีนิยม

คณอเมริกัันมีพื้นฐานมองโลกในด้านดี พวกเขาหวังโยความก้าวหน้าทางการเมืองไม่ว่าจะในระดับชาติหรือระดับระหว่างประเทศ ทั้งในทางตั้งความหวังและในทางเป็นไปได้ นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศสนาม อเล็กซิส เดอ ทอคเคอร์วิลล์ (Alexis de Tocqueville) เคยตั้งข้อสังเกตเมื่อนานมาแล้วว่า คณอเมริกัันเชื่อว่า “มนุษย์ได้รับมรดกเป็นความสามารถที่พัฒนาได้อย่างไม่สิ้นสุด” ในทางตรงข้าม สังคมนิยมเสนอมุมมองในแง่ร้ายต่อการเมืองระหว่างประเทศ โดยวาดภาพว่าโลกเต็มไปด้วยการแข่งขันทางความมั่นคงและ

⁸ วูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) เป็นประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๑ และเป็นผู้สนับสนุนหลักการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่อยู่บนแนวคิดเสรีนิยมแบบอุดมคติ เขาสนับสนุนให้สหรัฐฯ เข้าไปมีส่วนร่วมในสถานการณ์โลก เพื่อเผยแพร่อุดมการณ์ประชาธิปไตย ผู้ที่สนับสนุนแนวคิดเสรีนิยมแบบนี้ ภายหลังถูกเรียกว่า Wilsonian

สงคราม และอย่างที่มอร์แกนทอร์เคย์เขียนไว้ว่า มีความหวังเพียงเล็กน้อย “ที่จะหลบหนีจากความชั่วร้ายของอำนาจ ไม่ว่าอำนาจนั้นจะใช้โดยใครก็ตาม” มุมมองในแง่ร้ายดังกล่าว ข่มขัดแย้งกับความเชื่ออันทรงพลังของคนอเมริกันที่ว่า ปัจเจกชนที่มีเหตุผลย่อมสามารถร่วมมือกันแก้ไขปัญหาสำคัญของสังคมได้โดยอาศัยเวลาและความพยายาม เสรีนิยมเสนอมุมมองที่มีความหวังมากกว่าบนการเมืองโลก และโดยธรรมชาติของคนอเมริกันย่อมพบว่าแนวคิดเสรีนิยมนำดีใจมากกว่าแนวคิดสังคมนิยมที่มองโลกอย่างหมองหม่น

คนอเมริกันยังมีใจเอนเอียงที่จะเชื่อว่า ศีลธรรมจรรยาควรจะมีบทบาทสำคัญในการเมือง นักสังคมวิทยาที่มีชื่อเสียงอย่าง ซีย์มาร์ มาร์ติน ลิปเซต (Seymour Martin Lipset) เขียนไว้ว่า “คนอเมริกันเป็นนักศีลธรรมที่เพื่อฝัน ผู้ซึ่งกดดันอย่างหนักที่จะสถาปนาศีลธรรมให้กลายเป็นสถาบันศักดิ์สิทธิ์ ทำลายล้างประชาชนที่ชั่วร้าย รวมทั้งกำจัดสถาบันและการปฏิบัติที่เลวทราม” มุมมองนี้ขัดกับความเชื่อของนักสังคมนิยมที่ว่า สงครามเป็นส่วนประกอบโดยธรรมชาติภายในระบบระหว่างประเทศ คนอเมริกันส่วนใหญ่มักมองสงครามว่าเป็นกิจการที่น่าเกลียดน่าชัง ซึ่งควรกำจัดอย่างสิ้นเชิงไปจากโลก สงครามอาจถูกใช้อย่างเป็นธรรมเพื่อเป้าหมายอันสูงส่งของนักเสรีนิยม อย่างเช่น ต่อสู้กับเผด็จการ หรือ เผยแพร่ประชาธิปไตย แต่จะเป็นความผิดทางศีลธรรม ถ้าหากทำสงครามเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือรักษาคุณแห่งอำนาจ มุมมองเหล่านี้ทำให้แนวคิดว่าด้วยสงครามของเคล้าสวิตซ์ เป็นที่สาปแช่งในหมู่คนอเมริกันจำนวนมาก

ความโน้มเอียงทางศีลธรรมของคนอเมริกันยังไปขัดแย้งกับความจริงที่ว่า นักสังคมนิยมจะไม่แยกแยะระหว่างรัฐที่ดีกับรัฐที่เลว แต่จะแบ่งรัฐตามขีดความสามารถทางอำนาจเชิงเปรียบเทียบ ตัวอย่างเช่น นักสังคมนิยมของแท้จะวิเคราะห์แรงจูงใจเบื้องหลังพฤติกรรมของสหรัฐฯ และ โซเวียต ระหว่างความขัดแย้งในยุคสงครามเย็นว่าไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด เพราะตามทฤษฎีสัจนิยมแล้ว ทั้งสองฝ่ายล้วนถูกผลักดันด้วยความกังวลเรื่องดุลแห่งอำนาจ และแต่ละฝ่ายล้วนกระทำการใด ๆ ไปในทางเพิ่มพูนอำนาจของตนเมื่อเปรียบเทียบกับอีกฝ่าย คนอเมริกันส่วนใหญ่จะไม่ยอมรับการวิเคราะห์ของนักสังคมนิยม เพราะพวกเขาเชื่อว่าสหรัฐอเมริกาขับเคลื่อนการกระทำบนความตั้งใจที่ดีงาม ในขณะที่ฝ่ายโซเวียตไม่เป็นเช่นนั้น

นักทฤษฎีเสรีนิยมจะแบ่งแยกรัฐออกเป็นรัฐที่ดีกับรัฐที่เลว และมักจะชี้ชัดว่ารัฐที่เป็นประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมที่ใช้ระบบเศรษฐกิจแบบการตลาดนั้น เป็นรัฐที่ดีที่สุด ไม่น่าแปลกใจที่คนอเมริกันมีความโน้มเอียงที่จะชอบความคิดนี้ เพราะมันเท่ากับเชื่อว่าสหรัฐอเมริกาเป็นพลังอำนาจฝ่ายดีในการเมืองโลก และสร้างภาพให้คู่แข่งของสหรัฐฯ เป็นพวกชั่วร้ายที่สร้างแต่ปัญหา การล่มสลายของสหภาพโซเวียตและการสิ้นสุดสงครามเย็นได้เติมพลังให้กับความคิดดังกล่าว เมื่อ “จักรวรรดิแห่งความชั่วร้าย” ล่มสลาย ชาวอเมริกันและยุโรปจำนวนมากต่างสรุปว่า อีกไม่นานลัทธิประชาธิปไตยจะแพร่ขยายไปทั่วโลกและนำมาซึ่งสันติภาพ มุมมองด้านบวกดังกล่าวอยู่บนพื้นฐานความเชื่อว่า รัฐประชาธิปไตยอย่างสหรัฐอเมริกาเป็นรัฐศักดิ์สิทธิ์ ถ้ารัฐอื่น ๆ พยายามเลียนแบบสหรัฐฯ โลกก็จะเต็มไปด้วยรัฐที่ดี และพัฒนาการอันนี้จะทำให้ความขัดแย้งระหว่างประเทศสิ้นสุดลง

คนอเมริกันไม่ชอบสิ่งที่เรียกว่า การเมืองที่แท้จริง (realpolitik) (หรือการเมืองเป็นเรื่องการแย่งชิงอำนาจ) วาทกรรมในที่สาธารณะเกี่ยวกับนโยบายต่างประเทศในสหรัฐฯ จึงมักใช้ภาษาของพวกเสรีนิยม

ดังนั้น เวลาพวกผู้นำประกาศนโยบายจึงมักเต็มไปด้วยถ้อยคำในเชิงบวกและเชิงศีลธรรม นักวิชาการสหรัฐฯ มีความถนัดเป็นพิเศษในการส่งเสริมแนวคิดแบบเสรีนิยมในศาลาวิชาการ อย่างไรก็ตาม เมื่ออยู่ลับหลังสาธารณชน พวกผู้นำที่มีส่วนกำหนดนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ ต่างสนทนากันด้วยภาษาของพวกสังคมนิยมเป็นส่วนใหญ่ และสิ่งที่สหรัฐฯ กระทำในระบบระหว่างประเทศนั้น ล้วนแสดงให้เห็นว่าถูกควบคุมโดยคนที่ใช้ตรรกะเหตุผลแบบสังคมนิยม โดยเนื้อแท้แล้ว นโยบายต่างประเทศของสหรัฐฯ มีช่องว่างที่สังเกตเห็นได้ระหว่างถ้อยคำสละสลวยที่ประกาศต่อสาธารณชนกับการดำเนินนโยบายที่เป็นจริง

นักสังคมนิยมที่มีชื่อเสียงต่างวิพากษ์วิจารณ์การทูตของสหรัฐฯ ว่าอยู่บนแนวทางอุดมคติเกินไป และผู้นำสหรัฐฯ ให้ความสำคัญกับการถ่วงดุลอำนาจน้อยเกินไป ตัวอย่างเช่น ใน ค.ศ. ๑๙๕๑ จอร์จ เคนนาน (George Kennan)⁹ ได้เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าเห็นความผิดพลาดร้ายแรงในกระบวนการกำหนดนโยบายต่างประเทศของประเทศเราในอดีต ที่วางอยู่บนแนวทางที่ยึดติดกับศีลธรรมและกฎหมายในการจัดการกับปัญหาระหว่างประเทศ แนวทางนี้ผูกติดอย่างแน่นหนากับนโยบายต่างประเทศมาตลอด ๕๐ ปีนี้” ตลอดช่วงเวลาที่ จอร์จ เคนนาน กล่าวถึง ไม่มีช่องว่างระหว่างสุนทรพจน์แบบเสรีนิยมตอนประกาศนโยบายกับการดำเนินนโยบายที่เป็นจริง เพราะในเวลานั้นสหรัฐฯ กระทำในสิ่งเดียวกับสิ่งที่ตนสรรเสริญ แต่ในเวลาต่อมาแนวทางดังกล่าวถูกกล่าวหาว่าเป็นแนวทางที่ผิด ในปัจจุบัน นโยบายต่างประเทศสหรัฐฯ ถูกชี้นำโดยตรรกะแบบสังคมนิยม แต่เวลาประกาศนโยบายต่อสาธารณชนอาจดูไม่เหมือนใช้ตรรกะดังกล่าว

นักสังเกตการณ์ที่เฉลียวฉลาดจะพบว่าสหรัฐฯ พูดย่ออย่างหนึ่ง แต่ทำอีกอย่าง ในความเป็นจริงแล้ว ผู้กำหนดนโยบายของประเทศอื่น ๆ ก็เคยตั้งข้อสังเกตต่อนโยบายสหรัฐฯ ในทำนองนี้มาแล้ว ตัวอย่างเช่น เมื่อ ค.ศ. ๑๙๗๕ อี. เฮช. คาร์รี่ย์ เคยชี้ไว้ว่า รัฐบาลบนภาคพื้นยุโรปต่างเห็นพ้องกันว่า ประชาชนที่พูดภาษาอังกฤษ “มีความเชื่อชาญเป็นเลิศในศิลปะแห่งการซ่อนเร้นความเห็นแก่ผลประโยชน์ชาติตัวเองเป็นหลัก ไว้ภายใต้หน้ากากแห่งความดี” และเพิ่มเติมว่า “ความเสแสร้งชนิดนี้เป็นคุณลักษณะพิเศษที่มีอยู่ในเฉพาะความคิดของชาวแองโกล-แซกซอน¹⁰ เท่านั้น”

ช่องว่างระหว่างถ้อยคำที่สวยหรูกับความเป็นจริงของนโยบาย ยังคงเกิดขึ้นต่อไปในสหรัฐฯ โดยไม่มีใครสนใจ เหตุที่ทำให้เป็นเช่นนั้น มีอยู่ ๒ ประการ ประการแรก นโยบายสังคมนิยมบางครั้งไปด้วยกันกับแนวคิดเสรีนิยม ภายใต้อาณัติดังกล่าว นโยบายสังคมนิยมสามารถกล่าวออกมาในรูปถ้อยคำแบบเสรีนิยม โดยไม่ต้องมาถกเถียงถึงแนวคิดเรื่องอำนาจที่แฝงอยู่ ซึ่งการอธิบายนโยบายในรูปแบบนี้ทำให้มันง่ายต่อการแสวงหาการสนับสนุนจากสาธารณชน ตัวอย่างเช่น สหรัฐฯ ต่อสู้กับฟาสซิสต์ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ และต่อสู้กับคอมมิวนิสต์ในสมัยสงครามเย็น ด้วยเหตุผลที่คิดแบบสังคมนิยม แต่การต่อสู้ทั้งสองครั้ง

⁹ นักการทูตสหรัฐฯ ที่มีแนวคิดสังคมนิยม เขาเป็นคนเสนอแนะนโยบายต่างประเทศที่สำคัญของสหรัฐฯ หลายประการ เช่น ให้สหรัฐฯ ปิดล้อมสหภาพโซเวียต ซึ่งกลายเป็นจุดเริ่มต้นของสงครามเย็น

¹⁰ แองโกล-แซกซอน เป็นชื่อกลุ่มชนโบราณสีขาวที่เป็นบรรพบุรุษของคนอังกฤษ ซึ่งในที่นี้หมายถึงวัฒนธรรมที่เป็นรากเหง้าของคนอังกฤษและคนอเมริกัน

สอดคล้องกับหลักการเสรีนิยม และผู้กำหนดนโยบายมีปัญหาเพียงเล็กน้อยในการประกาศต่อประชาชนว่าเป็นการต่อสู้เพื่ออุดมการณ์เสรีนิยมกับสิ่งที่ปฏิบัติ

ประการที่สอง เมื่อแนวคิดเรื่องอำนาจผลักดันให้สหรัฐฯ ต้องกระทำในหนทางที่ขัดแย้งกับหลักการเสรีนิยม จะปรากฏ “นักบิดเบือน” (spin doctors) ขึ้นมาอธิบายเรื่องราวดังกล่าวต่อประชาชนให้ดูเหมือนว่าการกระทำนั้นสอดคล้องกับอุดมการณ์เสรีนิยม ตัวอย่างเช่น ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ ชนชั้นนำของสหรัฐฯ มักเห็นว่าเยอรมนีเป็นรัฐที่ปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญที่ก้าวหน้าจนน่าเอาอย่าง แต่มุมมองดังกล่าวเปลี่ยนไปภายในทศวรรษก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๑ เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศเสื่อมทรามลง ก่อนที่สหรัฐฯ จะประกาศสงครามต่อเยอรมนีในเดือนเมษายน ค.ศ.๑๙๑๗ คนอเมริกันต่างมองเยอรมนีเป็นรัฐเผด็จการและกระหายสงครามยิ่งกว่ารัฐในยุโรปที่เป็นคู่แข่ง

เหตุการณ์ที่คล้ายกันเกิดขึ้นเมื่อช่วงปลายทศวรรษที่ ๑๙๓๐ เมื่อคนอเมริกันมองโซเวียตในฐานะรัฐที่ชั่วร้าย อันเป็นผลมาจากการดำเนินนโยบายภายในประเทศอันโหดเหี้ยมของโจเซฟ สตาลิน (Josef Stalin) ประกอบกับการที่โซเวียตไปร่วมเป็นพันธมิตรกับนาซีเยอรมันในเดือนสิงหาคม ค.ศ.๑๙๓๕ แต่เมื่อสหรัฐฯ ร่วมมือกับโซเวียตในการรบกับเยอรมนีเมื่อปลาย ค.ศ.๑๙๔๑ รัฐบาลสหรัฐฯ ก็ได้ประชาสัมพันธ์ต่อประชาชนอย่างขนานใหญ่เพื่อล้างภาพที่เลวร้ายของโซเวียต ซึ่งกลายเป็นพันธมิตรใหม่ of สหรัฐฯ และทำให้มุมมองต่อโซเวียตเข้ากันได้กับอุดมคติแบบเสรีนิยม ด้วยเหตุนี้ในเวลานั้น โซเวียตจึงถูกวาดภาพให้เป็นรัฐที่เป็นประชาธิปไตยในขั้นเริ่มแรก และสตาลินกลายเป็น “ลุงโจ”

มีการตั้งคำถามว่า มันเป็นไปได้หรือไม่ที่จะขจัดความแย้งกันระหว่างถ้อยคำที่ประกาศกับนโยบายที่เป็นจริง คนอเมริกันส่วนใหญ่พร้อมที่จะยอมรับให้ขจัดความแย้งกันดังกล่าว เพราะว่าแนวคิดเสรีนิยมได้หยั่งรากลึกในวัฒนธรรมอเมริกัน ดังนั้น พวกเขาจึงพบว่า มันง่ายที่จะเชื่อว่าประเทศสหรัฐอเมริกากำลังกระทำการใด ๆ โดยอยู่บนหลักการที่พวกเขารัก มากกว่าอยู่บนการคำนึงถึงแต่เรื่องอำนาจ